

Arrest

nr. 248 994 van 12 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 29 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse afkomst te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 november 2018 België binnen met een paspoort en een fotokopie van een identiteitskaart en verzoekt op 14 november 2018 om internationale bescherming. Op 29 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren op 28 december 1978 te Khan Younis/Gaza. In 1998 vertrok u vanuit Gaza naar Tunesië om er te studeren. Van 2001 tot 2003 was u lid van het administratieve orgaan bij de algemene studentenunie en vertegenwoordigde u op die manier alle studenten in Tunesië. In 2008 begon zich voor te bereiden voor een doctoraatstudie en begon u ook voor de PLO te werken in Tunesië. U moest voor de PLO de actualiteit inzake de Palestijnse kwestie opvolgen en archiveren. U verdiende echter te weinig bij de PLO waardoor u in mei 2009 terugkeerde naar Gaza om er een gezin te stichten. Aan de grensovergang te Rafah werd uw paspoort en laptop door de politie van Hamas in beslag genomen en diende u het paswoord van uw laptop aan de politie te overhandigen. Er werd afgesproken dat u zich ongeveer een week later bij het politiebureau van Abu Hadra zou aanmelden. Toen u zich daar aanbood, kreeg u uw laptop terug en deelde men u mee dat u zich bij het politiebureau van El Rarah diende aan te bieden bij een zekere K. El A. (...). Wanneer u zich een vijf à zestal dagen later aanbood op het politiebureau van El Rarah, werd u ondervraagd over uw lidmaatschap bij Fatah, uw studies, uw vrienden, uw verblijfplaatsen, uw relaties met meisjes in Tunesië en over het proefschrift van journalistiek die handelde over Arabische media en Fatah, foto's en getuigschriften, allemaal zaken die op uw laptop werden aangetroffen. U mocht op dezelfde dag het politiebureau van El Rarah verlaten en er werd afgesproken dat u zich ongeveer een week later opnieuw bij de politie zou aanbieden. U bood zich zoals afgesproken opnieuw aan en u werd opnieuw gedurende twee uren ondervraagd over dezelfde onderwerpen als bij uw vorige ondervraging. Er werd u tevens verteld dat u zich tijdens uw verblijf in Tunesië negatief over Hamas had uitgelaten. U kreeg uw paspoort niet terug en er werd u meegedeeld dat u misschien opnieuw zou opgeroepen worden. Rond juli 2009 ontving u thuis een oproepingsbrief van de politie waarin stond dat u zich twee dagen later opnieuw bij hen diende aan te bieden. U ging niet in op deze oproeping waardoor u thuis door de politie werd opgepakt en naar het politiebureau van El Rarah werd gebracht. Men wou weten waarom u niet ingegaan was op uw oproeping en er werd u tevens gevraagd om na te denken hoe u als journalist het blazoen van Hamas kon oppoetsen. Terwijl u ondervraagd werd, hoorde u de stem van iemand die gemarteld werd. U werd op dezelfde dag vrijgelaten met de afspraak dat u als u opnieuw zou worden opgeroepen u zich diende aan te bieden. Rond eind juli of begin augustus 2009 dook u onder bij een tante langs vaderskant, de dag nadien kreeg u opnieuw een oproepingsbrief waar u niet op inging. U bleef bij uw tante ondergedoken leven tot aan uw vertrek uit Gaza. Rond midden augustus 2009 kwam de politie van Hamas opnieuw naar uw ouderlijke woning. Er werd bij u thuis gezegd dat u naar vrienden was gegaan en de politie doorzocht hierop uw ouderlijke woning. De politie van Hamas deelde aan uw familie mee dat men u wel op hun manier zou te pakken krijgen. Rond eind augustus 2009 vertrok u via Tansiq uit Gaza. U vertrok via Egypte naar Turkije en reisde vandaaruit naar Noorwegen waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Na uw vertrek uit Gaza ontvingen uw ouders nog twee oproepingsbrieven die voor u bestemd waren.

Hoewel uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen werd geweigerd bleef u er ongeveer vier en een half jaar. U vertrok in 2014 met het vliegtuig naar Rome/Italië waar u eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek werd geweigerd maar u verkreeg van de gouverneur van Bari wel een verblijfsvergunning (permesso Disoggiorno) die geldig was van 12 augustus 2015 tot 11 augustus 2017. U ging in beroep tegen de weigering van uw verzoek. Uw beroep werd echter ook geweigerd. Eind 2015 of begin 2016 verliet u Italië en ging u naar Frankrijk bij een vriend die arts is. Deze hielp u met uw rugprobleem. U verbleef ongeveer vier maanden in Frankrijk en keerde daarna terug naar Noorwegen. In november 2018 kwam u aan in België waar u op 14 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Rond november of december 2019 werd uw neef door de politie van Hamas ondervraagd omwille van zijn activisme als journalist. Tijdens zijn ondervraging werd hem gevraagd waar u zich bevindt en wat uw huidige activiteiten zijn.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Palestijnse paspoort uitgereikt te Ramallah op 23 november 2015 en geldig tot 22 november 2020, een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart uitgereikt op 28 juni 1998, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw universiteitsdiploma, een kopie van een attest van uw lidmaatschap van de Palestijnse studentenunie, een kopie van een attest van uw lidmaatschap van Fatah in Tunesië, een kopie van een werkattest bij de PLO in Tunesië, een foto van uzelf met Yasser Arafat, een kopie van twee oproepingsbrieven waarin staat dat u zich op 5 september 2009 en 28 september 2009 moet aanbieden bij de politie van Khan Younis, een kopie van een psychologisch attest uit Gaza, foto's van een sit-in waar u in Noorwegen aan deelnam, een kopie van uw Palestijnse paspoort uitgereikt te Ramallah op 9 december 2009 en geldig tot 8 december 2014, een kopie van Belgische identiteitskaart van een vriend van u die een soortgelijke

problematiek als u zou gekend hebben in Gaza, een kopie van een Franse verblijfstitel van een vriend van u die een soortgelijke problematiek als u zou gekend hebben in Gaza, een kopie van een artikel over uw neef die problemen heeft in Gaza.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Gaza zou opgepakt worden door de politie van Hamas (CGVS 2, p32).

Ter staving van deze vrees legde u twee oproepingsbrieven (doc 9) neer, meer bepaald oproepingsbrieven waaruit blijkt dat u zich op 5 september 2009 en 28 september 2009 diende aan te bieden bij de politie van Khan Younis. Het gaat hier volgens uw verklaringen om kopieën van oproepingsbrieven die door de politie van Hamas bij uw ouders thuis in Gaza werden overhandigd (CGVS 2, p4 + p33). Er dient echter te worden opgemerkt dat er geen enkele bewijskracht kan toegekend worden aan deze documenten. Uit de vertalingen van de oproepingsbrieven blijkt immers dat u zich de ene keer op zondag 5 september 2009 zou moeten aanbieden terwijl 5 september 2009 in realiteit een zaterdag was en u zich de andere keer op zondag 28 september 2009 moest aanbieden terwijl 28 september 2009 in werkelijkheid een maandag was. Door deze documenten, die niet de minste bewijskracht bevatten en bovendien de kern van uw relaas omvatten, neer te leggen, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze hebt trachten te misleiden en kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Daarenboven legde u een kopie van een psychologisch rapport (doc 10) neer die, volgens uw verklaringen, zou moeten aantonen dat u naar een psycholoog ging in Gaza doordat u omwille van uw problemen er psychisch heel slecht aan toe was (CGVS 1, p5). De vertaling van het document geeft weer dat u sinds 13 september 2009 naar de kliniek voor geestelijke gezondheid van Khan-Younis ging terwijl het vaststaat dat u op 31 augustus 2009 al in Noorwegen was (Eurodac-hit Noorwegen). Bijgevolg kan ook aan dit document niet de minste bewijskracht worden toegekend. Andermaal zorgt het neerleggen van dergelijk document dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw vluchtrelaas.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas blijkt tevens uit een aantal merkwaardigheden en/ of tegenstrijdigheden.

Zo is het erg merkwaardig dat u voor de DVZ op de vraag of u ooit gearresteerd werd in Gaza uitdrukkelijk ontkennend antwoordde (CGVS vragenlijst afgenomen voor de DVZ vraag 3.1) terwijl u

daarentegen voor het CGVS verklaarde dat u in juli 2009 thuis door de politie van Hamas werd opgepakt (CGVS 2, p23).

Verder verklaarde u dat u niet inging op de oproepingsbrief die u eind juli of begin augustus 2009 kreeg omdat uw ouders informatie hadden gekregen dat uw problemen met Hamas zouden blijven aanslepen (CGVS 2, p25). Gelet op het feit dat u omwille van deze informatie besloot onder te duiken bij uw tante is het op z'n minst merkwaardig dat u niet heeft proberen achterhalen wie uw ouders deze informatie hebben verschaft (CGVS 2, p25-26-27).

Tot slot is het eveneens merkwaardig dat u tot driemaal toe verklaarde dat er midden augustus 2009 een oproepingsbrief werd overhandigd bij u thuis in Gaza (CGVS 2, p28); gevraagd waar deze oproepingsbrief momenteel is, antwoordde u echter dat er enkel naar u werd gevraagd, het huis doorzocht werd en er geen brief werd overhandigd (CGVS 2, p28-29).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De overige door u neergelegde documenten konden bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw Palestijnse paspoort, de kopie van uw Palestijnse paspoort dat verviel op 8 december 2014, de kopie van uw Palestijnse identiteitskaart, de kopie van uw geboorteakte en de kopie van uw universiteitsdiploma hebben betrekking op uw identiteit en opleidingsniveau, zaken die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De foto's van een sit-in in Noorwegen tonen aan dat u in Noorwegen verbleven hebt, wat het CGVS evenmin betwist. De kopie van een attest van uw lidmaatschap van de Palestijnse studentenunie, de kopie van een attest van uw lidmaatschap van Fatah in Tunesië, de kopie van een werkattest bij de PLO in Tunesië en de foto van uzelf met Yasser Arafat tonen aan dat u in Tunesië verbleven hebt en in het verleden aanhanger was van Fatah, niets meer of niet minder. Tot slot hebben de kopie van de Belgische identiteitskaart van een vriend, de kopie van een Franse verblijfstitel van een vriend van u geen betrekking op uw persoonlijke relaas en hebben hierdoor geen relevantie voor uw dossier.

De kopie van een artikel over uw neef toont weliswaar aan dat uw neef problemen heeft gekend met Hamas. Gelet op het feit dat er geen geloof meer kan gehecht worden aan uw problemen met Hamas kan ook geen geloof meer gehecht worden aan het feit dat men tijdens de ondervraging van uw neef, naar u geïnformeerd zou hebben.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

U bent immers een hoogopgeleid man, u behaalde een master in de sociologie en een bachelor journalistiek (CGVS 2, p10). U woonde in Gaza in een flatgebouw met vier appartementen dat nog steeds eigendom is van uw vader (CGVS 2, p5). U verklaart dat er bij een terugkeer naar Gaza geen praktische bezwaren zijn dat u bij uw ouders zou gaan wonen (CGVS 2, p34). Na uw studies en voor uw vertrek uit Gaza voorzag uw vader in uw levensonderhoud (CGVS 2, p6). Uw vader is eveneens eigenaar van een stuk grond waarop olijfbomen en serres met groenten staan (CGVS 2, p7). Uw vader werkt gezien zijn leeftijd niet meer maar leeft van de opbrengst van zijn grond (CGVS 2, p7). Uw drie broers wonen ook in het gebouw (CGVS 2, p5), zij werken allen (CGVS 2, p 7) en ondersteunen tevens uw ouders. Dit zijn allemaal zaken die er op wijzen dat u in Gaza zou kunnen rekenen op een financieel en familiaal vangnet.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie

Beschermde Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet

aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro

voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtte langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte

willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofdte een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In hoofddorde meent verzoeker in aanmerking te komen voor erkenning van de vluchtelingenstatus.

Wat betreft zijn asielmotieven, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verzoeker heeft doorheen zijn asielrelaas, zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het verhoor op de CGVS duidelijk aangegeven dat hij een politiek profiel had en zodus asiel aanvraag op basis van het zijn politieke overtuiging en het toebehoren tot de sociale groep van journalisten.

Verzoeker is van Palestijnse afkomst. Hij vertrok in 1998 vanuit Gaza naar Tunesië in het kader van zijn studies.

Verzoeker volgde journalistiek en maakte een proefschrift over Arabisch media en Fatah.

Hij was er van 2001 tot 2003 lid van het administratieve orgaan bij de algemene studentenunie en vertegenwoordigde op die manier de studenten in Tunesië.

Dit wordt bewezen aan de hand van een document en wordt niet betwist door de tegenpartij.

Hij begon in 2008 een doctoraatsstudie en te werken voor de PLO.

Dit wordt bewezen aan de hand van een document en wordt niet betwist door de tegenpartij.

Bestreden beslissing gaat hier niet verder op in. Het is echter belangrijk te verduidelijken dat PLO de afkorting is voor Palestinian Liberation Organisation, één van de bestuursorganen van Palestina. Deze werd gecreëerd door het Palestijns Nationaal Verdrag (PNC).¹

PLO stelt zichzelf op als de enige legitieme vertegenwoordiger van de Palestijnen, waar zij zich ook bevinden.

PLO wordt erkend door de VN als de overheid van de Palestijnse staat. Het is de PLO die internationale relaties aangaat en verdragen sluit, niet de PA. Desondanks kan de PLO niet gekwalificeerd worden als de effectieve Palestijnse regering, gelet op het feit dat zij geen interne effectieve controle bezit.

De taak van verzoeker bij de PLO bestond erin de actualiteit inzake de Palestijnse kwestie op te volgen en te archiveren.

Het politieke engagement is dus al duidelijk. Ook al was de taak van verzoeker eerder administratief, is zijn tewerkstelling bij de PLO voldoende om hem een politieke overtuiging aan te meten.

In Tunesië was verzoeker ook lid van Fatah. Hij beschouwt zichzelf als een activist (p. 5 GV I). Er bestaat geen twijfel meer over het politieke engagement van verzoeker.

Dit wordt bewezen aan de hand van een document en wordt niet betwist door de tegenpartij.

In 2009 keerde verzoeker terug naar Gaza. Bij zijn aankomst in de luchthaven werden zijn laptop en paspoort in beslag genomen door de politie. Vanaf dat moment diende verzoeker zich geregeld (één keer per week) aan te bieden op het politiekantoor.

Dit is een eerste aanwijzing van het bestaan van een probleem. De inbeslagneming van de laptop en paspoort wijst op de bezorgheid van de autoriteiten over de activiteiten van verzoeker. De laptop wordt ingenomen om na te gaan tot welke informatie verzoeker toegang had en wat hij ermee deed.

De tweede aanwijzing van het probleem zijn de verschillende verhoren op het politiekantoor en de oproepingsbrieven.

Er werd hem tijdens één van de ondervragingen gevraagd naar zijn lidmaatschap bij Fatah, zijn studies, zijn verblijfplaatsen enz.

Er werd hem verteld dat hij zich in Tunesië negatief over Hamas had uitgelaten.

Zijn activiteiten in Tunesië vormden dus duidelijk een probleem voor de autoriteiten van Gaza.

Zijn politiek engagement wordt door de autoriteiten van zeer dichtbij opgevolgd en hij wordt reeds op dat moment als dissident beschouwd.

Er werd hem gevraagd hoe hij het blazoen van Hamas kon oppoetsen.

Doordat de inhoud van de ondervragingen en het gedrag van de politie agenten steeds bedreigender werden, besloot verzoeker zich niet mer aan te bienden op de oproepingen en dook onder bij zijn tante. De politie van Hamas drong steeds meer aan en begaf zich zelfs tot de ouderlijke woning om naar hem te vragen.

Eind augustus 2009 vertrok uiteindelijk verzoeker uit Gaza, omdat hij vreesde voor zijn leven.

Belangrijk is te benadrukken dat volgende elementen bewezen werden door een document en niet betwist worden door de tegenpartij:

- Verblijf in Tunesië (foto's en documenten in verband met activiteiten)
- Studies journalistiek (universitair diploma)
- Lidmaatschap studentenunie (attest)
- Lidmaatschap Fatah (attest)
- Tewerkstelling bij PLO (werkattest)

Men kan moeilijk kwalijk nemen aan verzoeker dat hij kopiën voorlegt en geen originelen, aangezien deze laatste allen in Noorwegen in beslag werden genomen. Dit werd dan ook duidelijk door verzoeker uitgelegd (p. 4-5 GV II).

De asielmotieven kunnen bijgevolg als volgt worden geschetst:

- Verzoeker behoort tot de sociale groep van journalisten waardoor hij een risico loopt op schade door het beoefenen van een beroep. De journalisten behoren inderdaad tot een risicogroep in Gaza, waar het uiten van een mening (vooral politiek) zeer sterk wordt gecensureerd (a)
- Verzoeker wordt beschouwd als dissident en handlanger van Fatah door zijn activiteiten in Tunesië (proefschrift over Fatah, lid van het PLO. negatieve commentaar op Hamas,...). Hij wordt vervolgd omwille van zijn politieke overtuiging (b)

Belangrijk is op te merken dat:

- Hij verliet het land net na de ondergane vervolging en wanneer het risico op schade te groot werd. Er kan hem in deze context moeilijk kwalijk worden genomen dat het gevaar te lang geleden bestond (c)
- Zijn vrees dient als actueel te worden beschouwd aangezien er naar hem werd gevraagd tijdens de ondervraging van zijn neef, ook journalist (d)

a. Men dient hier verder op in te gaan.

Volgens het Verdrag van Genève dient men de vluchtelingenstatus toe te kennen aan asielzoekers die een vervolging vrezen op basis van het toebehoren tot een sociale groep. Deze catch-all bepaling kan een bepaalde groep van mensen viseren die door een bepaald kenmerk tot dezelfde groep behoren, bv. het uitoefenen van een beroepsactiviteit.

Vooreerst merkt men op dat verzoeker in het kader van zijn procedure duidelijk aangaf dat journalisten met een politieke mening gevaar lopen in Gaza.

Verzoeker gaf zelfs de identiteit van drie andere personen die een soortgelijke problematiek kenden (twee verblijfstitels van twee andere journalisten en verhaal van zijn neef die ook journalist is). Verwerende partij ging hier verder niet op in en nam de moeite niet om de dossiers op te vragen en de relazen te vergelijken. Nochtans verklaarde verzoeker dat één van de vermelde personen zelfs expliciet naar verzoeker verwees in zijn asielrelaas.

Het is onaanvaardbaar dat het toebehoren van verzoeker tot een risicogroep niet werd geanalyseerd door de tegenpartij, die nochtans kennis had van de relevante elementen.

Nochtans zijn de bronnen hierover éénduidig.

Incidenten die journalisten in Gaza viseren zijn talrijk. Het rapport van Human Rights Watch vertelt het verhaal van verschillende journalisten die arbitrair werd gearresteerd en gedetineerd door Hamas.

(Human Rights Watch (HRW), *Two Author Hies, One Way, Zero Dissident. Arbitrary Arrest & Torture Under the Palestinian Authority & Hamas*, 2018, ISBN: 978-1-6231-36673, https://www.hrw.org/sites/default/files/report_pdf/palestine1018_web4.pdf, vanaf p. 60)

Ook persartikels relateren in massa aanvallen op journalisten in de Gaza strook:

(...)

<https://www.aljazeera.com/news/2019/11/palestinian-journalists-protest-wounding-colleague-191118055904018.html>

(...)

<https://www.timesofisrael.com/7-reporters-held-brutally-beaten-by-hamas-for-covering-gazaprotests/>

(...)

<https://www.thenation.com/article/archive/to-be-a-palestinian-journalist-in-gaza-is-to-be-always-under-threat/>

(...)

<https://www.972mag.com/gaza-journalists-risking-lives/>

(...)

<https://rsf.org/en/news/five-palestinian-journalists-injured-during-past-four-days>

(...)

<https://cpj.org/2019/03/hamas-detains-at-least-3-palestinian-journalists-a.php>

De vervolging van journalisten in Gaza is duidelijk een constante.

Men dient bovendien te benadrukken dat de methodes van Hamas onrustwekkend gewelddadig en arbitrair zijn en arrestaties, verhoren, gevangenschappen en processen arbitrair worden uitgevoerd zonder enige wettelijke basis.

Zo duidt het rapport van Human Rights Watch aan dat:

(...)

Dit bevestigt het verhaal van verzoeker die aangaf dat zijn computer in beslag werd genomen en zijn paswoord werd opgevraagd.

(...)

(Human Rights Watch (HRW), *Two Authorities, One Way, Zero Dissident. Arbitrary Arrest & Torture Under the Palestinian Authority & Hamas*, 2018, ISBN: 978-1-6231-36673, https://www.hrw.org/sites/default/files/report_pdf/palestine1018_web4.pdf)

Het rapport wijst op algemene straffeloosheid van dergelijke praktijken en gebrek aan enige bescherming van de autoriteiten:

(...)

(Human Rights Watch (HRW), *Two Authorities, One Way, Zero Dissident. Arbitrary Arrest & Torture Under the Palestinian Authority & Hamas*, 2018, ISBN: 978-1-6231-36673, https://www.hrw.org/sites/default/files/report_pdf/palestine1018_web4.pdf)

Dit asielmotief wordt noch vermeld in de bestreden beslissing, noch enigszins besproken. Er worden geen enkele bronnen inzake de vervolging van journalisten neergelegd en naar geen enkel desbetreffend rapport verwezen.

Dit vormt een ernstig gebrek aan correcte en nauwkeurige analyse van het dossier op basis van de gegeven verklaringen van de asielzoeker.

Op die manier schendt verwerende partij haar analyseplicht maar ook het beginsel van nauwkeurigheid, voorzichtigheid en zorgvuldigheid en haar motivatieplicht krachtens artikel 62 van de bovenvermelde Veemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de formele bestuurshandelingen.

b. Krachtens het Verdrag van Genève dient men eveneens het vluchtenlingenstatuut toe te kennen aan asielzoekers die een vrees tot vervolging koesteren omwille van een politieke overtuiging. Deze dient dan ook niet getolereerd te worden door een bepaalde groep aan de macht in het herkomstland.

In casu wordt ook het asielmotief van dissidente politieke overtuiging, zoals die van het uitoefenen van een beroepsactiviteit als journalist volledig genegeerd door verwerende partij.

Er werd nochtans duidelijk aangehaald dat verzoeker politieke activiteiten beoefende (niet betwist door verwerende partij) en dat deze niet getolereerd werden door de politie van Hamas in Gaza.

De analyse die tegenpartij vergt beperkt zich uitsluitend tot een (betwiste) vertaling van de neergelegde documenten alsook het aanvoeren van tegenstrijdigheden tussen het verhoor op de DVZ en het verhoor op de CG VS.

Verzoeker zal in de vorm van een aanvullende nota een eigen vertaling neerleggen van de documenten in kwestie.

De gevoerde analyse in bestreden beslissing kan in elk geval niet dienstig als voldoende worden beschouwd.

Het duidelijk politieke engagement van verzoeker, ondersteund door de neergelegde documenten en verder niet eens betwist door verwerende partij, wordt niet geanalyseerd en als dusdanig volledig weggelaten uit het dossier.

De analyse van het dossier is gebrekkig en ruim onvoldoende.

Op die manier schendt verwerende partij haar analyseplicht maar ook het beginsel van nauwkeurigheid en voorzichtigheid en haar motivatieplicht krachtens artikel 62 van de bovenvermelde Veemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de formele bestuurshandelingen.

c. Men dient op te merken dat verzoeker zijn vrees op basis van punt a (toebehooren tot sociale groep van journalisten) en punt b (politieke overtuiging) duidelijk weergeeft.

In zijn asielrelaas legt hij uit hoe zijn vervolging plaatsvond en is hij in staat om de exacte gebeurtenissen op een gedetailleerde manier te vertellen.

De gebeurtenissen en evenementen worden correct en duidelijk in tijd en ruimte gesitueerd. Namen worden gegeven (naam van politiekantoren, naam van ondervragers, ...)

Tijdens het tweede verhoor op de CG VS krijgt verzoeker niet de kans om een vrij relaas te geven. Er worden hem alleen zeer korte vragen 'afgevuurd' waarop hij zeer kort dient antwoord te geven. Hoewel

verzoeker constant wordt onderbroken door de PO tijdens het verhoor, blijft hij spontaan antwoorden op de vragen, waardoor de geloofwaardigheid van zijn relaas versterkt wordt.

d. Men dient op te merken dat verzoeker in Noorwegen meedeelde aan een sit-in alsook verklaarde politiek actief te zijn op Facebook. toen hij in Noorwegen verbleef (p. 28 CG II).

Onder andere deze nieuwe en recente politiek getinte activiteiten zorgen ervoor dat de vrees van verzoeker actueel is.

Deze elementen werden NIET geanalyseerd door verwerende partij.

Op die manier schendt verwerende partij haar analyseplicht maar ook het beginsel van nauwkeurigheid en voorzichtigheid en haar motivatieplicht krachtens artikel 62 van de bovenvermelde Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de formele bestuurshandelingen."

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde meent verzoeker in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij vangt aan met een theoretisch betoog over artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt van mening te zijn dat Gaza zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Gaza een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit, ook omwille van zijn destijds politiek engagement dat hem kwetsbaarder maakt binnen de huidige politieke situatie.

Verzoeker stelt dat er een groot aantal bronnen bestaan die de bovenstaande vaststellingen volledig ondersteunen en de algemene veiligheidssituatie als problematisch beschouwen en citeert een Engelse tekst uit een niet nader genoemde bron. Hij vervolgt dat de laatste jaren de situatie in Gaza verder aan het "verslechteren" is en citeert een Franse tekst uit een niet nader genoemde bron. Daarnaast zijn er volgens verzoeker de vrijwillige moorden die zich steeds verder vermenigvuldigen zonder spoor van een legaal proces, wat hij tracht kracht bij te zetten aan de hand van een citaat uit een Franse tekst uit een niet nader genoemde bron. Waar de commissaris-generaal aanhaalt dat het niveau van geweld verlaagd is tegenover het niveau van voorbije jaren, verwijst verzoeker naar een citaat uit het artikel "Israel-Palestine violence knife-attacks Westbank-Gaza" van The Guardian van 31 maart 2016. Verzoeker acht het ook nog belangrijk om te melden dat om de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet als gevolg te hebben, nergens bepaald wordt dat het niveau van geweld het niveau van het conflict in 2014 moet halen. Zelfs een lager niveau van geweld houdt de toepassing van artikel 48/4 van Vreemdelingenwet in, aldus verzoeker, die stelt dat het actuele niveau van geweld hoog genoeg is om een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM als gevolg te hebben en een toepassing van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met zich mee te brengen. Verzoeker meent dat het actuele niveau van geweld nog steeds extreem hoog is en verwijst hiervoor naar een artikel uit The Guardian van augustus 2016. Hij benadrukt tevens dat de meest recente bronnen geen hoop brengen voor de toekomst, rekening houdend met de laatste verkiezingen, en citeert uit persberichten van The Guardian en UN News Service en uit de Nansen Note 2019/1 over Palestijnse vluchtelingen van Gaza en de toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Ook de humanitaire situatie acht verzoeker onrustwekkend. Hij citeert opnieuw uit de voornoemde Nansen Note 2019/1 en voegt hieraan toe dat deze situatie eveneens als gevolg heeft dat de toegang tot voedsel, drinkbaar water en gezondheidszorgen problematisch wordt. Zo worden aan de Gazanen talrijke mensenrechten onttrokken. Het is voor verzoeker duidelijk dat door de heersende dramatische veiligheidssituatie door een aanhoudend conflict de hele humanitaire situatie van de Gazastrook in het gedrang komt. Zowel de huisvesting als de toegang tot voedsel en gezondheidszorg zijn problematisch.

Verder moet volgens verzoeker eveneens rekening worden gehouden met de grensovergang van Rafah. Verzoeker citeert uit het arrest nr. 215 224 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 16 januari 2019 en herinnert aan "het feit dat het niet volstaat om vast te stellen dat de grensovergang in Rafah open is om een Gazaan terug te sturen in alle veiligheid", waarna hij opnieuw citeert uit de voornoemde Nansen Note 2019/1. Het komt volgens verzoeker aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) toe om aan te tonen dat de situatie in Sinai veilig genoeg is om de grens in Rafah over te steken, en dit met behulp van voldoende recente informatie. Verzoeker stelt in de eerste plaats niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal beweert dat hij de mogelijkheid heeft om via Rafah terug te keren naar Gaza, voor zover deze oversteekplaats

door Hamas wordt gecontroleerd, en dat er ruimschoots werd aangetoond zowel tijdens het persoonlijk interview als hierboven dat de aanvrager herhaaldelijk met Hamas werd geconfronteerd, zodat het voor hem absoluut niet veilig is om toestemming te vragen om Gaza binnen te komen overwegende dat de post wordt gecontroleerd door dezelfde gewapende groep die hem ertoe heeft aangezet zijn land van herkomst te ontvluchten en asiel aan te vragen in België. Ten tweede stelt verzoeker is, om via Rafah Gaza binnen te kunnen (en dus met Egypte te kunnen reizen), de *conditio sine qua non* van een dergelijke reis dat de genoemde doorgang naar Rafah effectief wordt geopend. Dit wordt bepaald door de “*COI on the Situation in the Gaza strip, Inclusive on Restrictions on Exit and Return*”, gepubliceerd door UNHCR in februari 2018, waaruit hij vervolgens citeert. Dit rapport wijst er volgens verzoeker terecht op dat Palestijnen die in Egypte aankomen met als doel terug te keren naar Gaza het risico lopen vastgehouden te worden op de luchthaven van Cairo totdat de Rafah-oversteek wordt geopend. Verzoeker meent dat uit informatie in de media blijkt dat, gezien de wereldwijde gezondheidssituatie, de grensovergang bij Rafah half maart gesloten was, wat hij staft aan de hand van een persartikel van The Times of Israel van 15 maart 2020. Uit een persartikel van de Palestine Chronicle van 13 april 2020, waaruit hij vervolgens citeert, blijkt volgens verzoeker dat de grensovergang recent slechts vier dagen werd geopend om gedetineerde Palestijnen in Egypte door te laten en een terugkeer naar Gaza aan te bieden. Verzoeker vervolgt dat men niet weet wanneer de volgende opening van de doorgang zal plaatsvinden en dat zijn terugkeer in de huidige omstandigheden hoe dan ook niet kan plaatsvinden, aangezien hij bij terugkeer dreigt te worden geblokkeerd aan de grens in een regio die gekenmerkt wordt door een zekere onveiligheid, waarna hij citeert uit het bovengenoemde rapport van UNHCR. Wat betreft de veiligheidssituatie in de Sinai wijst verzoeker er op dat de commissaris-generaal toegeeft dat deze regio het doelwit is van actieve extremistische organisaties en ook praktische problemen zoals het feit dat het vertrek alleen zal plaatsvinden als de bus vol is betreurt. Hij betoogt dat Rafah een onvoorspelbare overgang is, die vaak gesloten en gevaarlijk is en afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Noord-Sinaï. Tevens herinnert hij eraan dat Human Right Watch in mei 2019 opnieuw de talrijke mensenrechtenschendingen en de vele schendingen in de Noord-Sinaï aan de kaak heeft gesteld en dat volgens deze ngo de vijandelijkheden die langdurige gevechten tussen georganiseerde strijdkrachten vormen nu het niveau van een niet-internationaal gewapend conflict hebben bereikt, waarna hij citeert uit het rapport “*Égypte – Graves abus et crimes de guerre dans de Sinaï Nord*” van Human Rights Watch van 28 mei 2019. De terroristische aanvallen komen nog vaak voor en hebben als gevolg een zeer onstabiele veiligheidssituatie, aldus verzoeker nog, die citeert uit persberichten van The Times of Israel, Daily Mail Online en Al-Monitor. Daarnaast wijst hij er op dat “*de officiële website van de Buitenlands Zaken van België*” elke reis naar Rafah afraadt. Gezien al de door hem aangehaalde objectieve informatie, stelt verzoeker moeite te hebben om te begrijpen hoe een reis die de Belgische autoriteiten sterk en hoe dan ook afraden aan haar onderdanen, tegelijkertijd voor hem kan worden beschouwd als veilig en mogelijk. Verzoeker meent dat hij, gezien de actualiteit, in geen geval kan worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst via de overgang te Rafah, die momenteel gesloten en over het algemeen gevaarlijk is. Verzoeker laat nog als volgt gelden:

“Alvorens een dergelijk besluit te nemen, was het op zijn minst raadzaam om de objectieve informatie die beschikbaar was over de opening van de Rafah-overgang – die al sinds 15 maart, meer dan een maand voor de kennisgeving van de bestreden beslissing – evenals over de veiligheidssituatie in de Noord-Sinaï;”

Wat zijn persoonlijk risico betreft, verwijst verzoeker vooreerst naar het arrest “*Elgafaji*” van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28) en laat hij vervolgens het volgende gelden:

“Het is algemeen aangetoond dat verzoeker het doelwit is van willekeurig geweld van een van de actoren in het Israëlisch-Palestijnse conflict, aangezien Hamas hem vervolgt door willekeurige arrestaties, detenties en huiszoekingen die ongegrond zijn.

Dit zijn dan ook de redenen die verzoeker ertoe hebben gebracht in eerste instantie te hebben ondergedoken en het land te verlaten.

Het is meer dan waarschijnlijk dat bij gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst de verzoeker wordt blootgesteld aan het risico van onmenselijke en ontorende behandeling, gezien zijn persoonlijke socio-economische situatie (geen sociaal netwerk meer, geen financiële middelen meer of eigen bezittingen in Gaza), de vervolgingen waaraan hij wordt onderworpen door Hamas, het blinde geweld en de instabiliteit en algemene onveiligheid in de Gazastrook.

Verzoeker toont dus voldoende aan dat hij specifiek wordt geraakt vanwege factoren die specifiek zijn voor zijn persoonlijke situatie, moet de bovengenoemde Elgafaji-rechtspraak waarin wordt vastgesteld dat de mate van geweld die nodig is voor het verlenen van subsidiaire bescherming, neerwaarts moet worden beschouwd en in dit geval dus zeker bereikt is.”

Ten slotte voert verzoeker in uiterst ondergeschikte orde aan dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden, nu de commissaris-generaal een gebrekkige analyse uitvoert en aspecten van het dossier waarvan hij nochtans kennis had en ook de neergelegde documenten niet in aanmerking heeft genomen.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij een op 7 januari 2021 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de vertaling van twee oproepingsbrieven en van een medisch rapport.

2.2.3. Op 14 januari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus *"Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire"* van 5 oktober 2020 en de COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen en dit beginsel geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *"het algemeen beginsel van voorzichtigheid"* en *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, nu (i) aan de twee oproepingsbrieven die hij voorlegt geen enkele bewijskracht toegekend kan worden en ook aan het psychologisch rapport dat hij neerlegt niet de

minste bewijskracht kan worden toegekend, (ii) tevens uit een aantal merkwaardigheden en/of tegenstrijdigheden blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn vluchtrelaas, en (iii) de overige door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen, omdat (B) hij zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, omdat (C) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zodat niet kan worden aangenomen dat hij, indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (D) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en omdat (E) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, bovendien uit informatie in het administratief dossier blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, en hij niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart in 1998 uit Gaza vertrokken te zijn om in Tunesië te gaan studeren. Hij zou daar tevens gewerkt hebben voor de PLO, waarvoor hij de actualiteit inzake de Palestijnse kwestie moest opvolgen en archiveren. In 2009 zou hij zijn teruggekeerd naar Gaza. Aan de grensovergang zouden zijn paspoort en laptop door de politie van Hamas in beslag zijn genomen en zou hij het paswoord van zijn laptop aan de politie hebben moeten overhandigen. Er zou ook zijn afgesproken dat verzoeker zich ongeveer een week later bij het politiebureau van Abu Hadra zou aanmelden. Toen verzoeker zich daar aanbood, zou hij zijn laptop hebben teruggekregen en zou hem zijn meegedeeld dat hij zich bij het politiebureau van El Rarah diende aan te bieden. Wanneer hij zich daar aanbood, zou hij zijn ondervraagd over zijn lidmaatschap bij Fatah, zijn studies, zijn vrienden, zijn verblijfplaatsen, zijn relaties met meisjes in Tunesië en zijn proefschrift van journalistiek over Arabische media en Fatah, foto's en getuigschriften, allemaal zaken die op zijn laptop werden aangetroffen. Hij zou dezelfde dag het politiebureau van El Rarah hebben mogen verlaten met de afspraak dat hij zich ongeveer een week later opnieuw bij de politie zou aanbieden. Verzoeker zou dit gedaan hebben en opnieuw gedurende twee uren ondervraagd zijn over dezelfde onderwerpen als bij zijn vorige ondervraging. Er zou hem tevens verteld zijn dat hij zich tijdens zijn verblijf in Tunesië negatief over Hamas had uitgelaten en hij zou zijn paspoort niet hebben teruggekregen, met de mededeling dat hij misschien opnieuw zou worden opgeroepen. Rond juli 2009 zou verzoeker thuis een oproepingsbrief van de politie hebben ontvangen waarin stond dat hij zich twee dagen later opnieuw bij hen diende aan te bieden. Hier zou verzoeker niet zijn op ingegaan waardoor hij thuis door de politie werd opgepakt en naar het politiebureau van El Rarah werd gebracht, waar hem (onder meer) gevraagd werd om na te denken hoe hij als journalist het blazen van Hamas kon oppoetsen. Tijdens deze ondervraging zou hij de stem hebben gehoord van iemand die gemarteld werd. Hij zou dezelfde dag zijn vrijgelaten met de afspraak dat hij zich diende aan

te bieden als hij opnieuw zou worden opgeroepen. Rond eind juli of begin augustus 2009 zou verzoeker zijn ondergedoken bij een tante langs vaderskant. Een dag later zou hij opnieuw een oproepingsbrief hebben gekregen, doch hij ging hier niet op in. Rond midden augustus 2009 zou de politie van Hamas opnieuw naar zijn ouderlijke woning zijn gekomen. Bij hem thuis zou men gezegd hebben dat verzoeker naar vrienden was gegaan, waarop de politie zijn ouderlijke woning zou hebben doorzocht en aan zijn familie hebben meegedeeld dat ze verzoeker wel te pakken zouden krijgen. Rond eind augustus 2009 zou verzoeker via Tansiq uit Gaza vertrokken zijn. Na zijn vertrek uit Gaza zouden zijn ouders nog twee oproepingsbrieven hebben ontvangen die voor verzoeker bestemd waren. Verzoeker zou vervolgens zowel in Noorwegen als in Italië een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, doch dit zou telkens geweigerd zijn. Rond november of december 2019 zou verzoekers neef door de politie van Hamas ondervraagd zijn omwille van zijn activisme als journalist en hierbij de vraag hebben gekregen waar verzoeker zich bevindt en wat verzoekers huidige activiteiten zijn.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van zijn paspoort, van zijn identiteitskaart, van zijn geboorteakte, van zijn diploma's, van zijn lidmaatschap van de studentenvereniging in Tunesië, van een attest van Fatah, van een attest van de PLO, van een foto van zichzelf met Yasser Arafat, van oproepingen door de politie te Gaza, van een medisch attest, van foto's van een sit-in in Noorwegen waaraan hij deelnam, van een oud paspoort, van een Belgische identiteitskaart van een vriend, van een Franse verblijfstitel van een vriend en van een artikel over zijn neef. Van zijn paspoort en het attest van Fatah zou hij het origineel hebben laten zien (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Wat betreft de twee oproepingsbrieven stelt de Raad vast dat hieruit kan blijken dat verzoeker opgeroepen is geweest om op 5 september 2009 en op 28 september 2009 naar het bureau van onderzoek te gaan "*voor een bijzondere zaak bij ons*". Hieruit kan evenwel niet blijken dat verzoeker in Gaza gezocht wordt om de redenen die hij zelf aanhaalt, noch dat hij ook eerder, tijdens zijn verblijf in Gaza, reeds werd opgeroepen en ondervraagd door Hamas over de zaken die men op zijn laptop zou hebben aangetroffen. Bovendien betreft het hier slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Wat betreft het medisch rapport, stelt de Raad vooreerst uit de vertalingen in het administratief dossier en deze die door verzoeker bij zijn aanvullende nota voegde vast dat de datum hiervan ontbreekt, minstens onvolledig is, wat afbreuk doet aan de authenticiteit ervan. Bovendien betreft het ook hier slechts een fotokopie en kan zoals reeds gesteld aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Zo dit medisch rapport al kan staven dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Gaza in 2009 met psychologische problemen kampte, kan dit niet staven dat deze hun oorsprong vonden in de vervolgingsfeiten die hij aanhaalt. Zo dit rapport al kan staven dat verzoeker sinds 13 juli 2009 naar de kliniek te Khan Younis ging voor zijn geestelijke gezondheid en dat uit het onderzoek is gebleken dat hij een trauma heeft opgelopen, blijkt niet dat de behandelende psychotherapeut zich gebaseerd heeft op andere elementen dan de gesprekken die hij met verzoeker heeft gehad. Niettegenstaande de behandelende psychotherapeut in dit rapport aangeeft dat verzoeker een trauma heeft opgelopen door de herhaalde oproepen van de veiligheidsdiensten, vormt dit op zich geen bewijs dat verzoeker in 2009 daadwerkelijk verschillende keren is opgeroepen en ondervraagd geweest door Hamas. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de erin vastgestelde stoornissen werden opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog of psychotherapeut, die meer afhankelijk is van wat hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van wat een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Waar in voormeld rapport sprake is van "*psychische depressieve stoornis*" en "*stoornis na trauma*" blijkt niet dat de psychotherapeut in kwestie zich gebaseerd heeft op andere elementen dan de gesprekken die hij met verzoeker heeft gehad en de indruk die verzoeker daarbij heeft gemaakt.

De kopie van een artikel over verzoekers neef toont aan dat verzoekers neef problemen heeft gekend met Hamas. Hieruit kan evenwel niet blijken dat ook verzoeker met Hamas problemen heeft gekend.

Wat betreft de overige stukken die verzoeker heeft voorgelegd, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

“Uw Palestijnse paspoort, de kopie van uw Palestijnse paspoort dat verviel op 8 december 2014, de kopie van uw Palestijnse identiteitskaart, de kopie van uw geboorteakte en de kopie van uw universiteitsdiploma hebben betrekking op uw identiteit en opleidingsniveau, zake die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De foto's van een sit-in in Noorwegen tonen aan dat u in Noorwegen verbleven hebt, wat het CGVS evenmin betwist. De kopie van een attest van uw lidmaatschap van de Palestijnse studentenunie, de kopie van een attest van uw lidmaatschap van Fatah in Tunesië, de kopie van een werkattest bij de PLO in Tunesië en de foto van uzelf met Yasser Arafat tonen aan dat u in Tunesië verbleven hebt en in het verleden aanhanger was van Fatah, niets meer of niet minder. Tot slot hebben de kopie van de Belgische identiteitskaart van een vriend, de kopie van een Franse verblijfstitel van een vriend van u geen betrekking op uw persoonlijke relaas en hebben hierdoor geen relevantie voor uw dossier.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad besluit dat verzoeker een zekere inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal op de volgende merkwaardigheden en tegenstrijdigheden in verzoekers vluchtrelaas:

“Zo is het erg merkwaardig dat u voor de DVZ op de vraag of u ooit gearresteerd werd in Gaza uitdrukkelijk ontkennend antwoordde (CGVS vragenlijst afgenomen voor de DVZ vraag 3.1) terwijl u daarentegen voor het CGVS verklaarde dat u in juli 2009 thuis door de politie van Hamas werd opgepakt (CGVS 2, p23).

Verder verklaarde u dat u niet inging op de oproepingsbrief die u eind juli of begin augustus 2009 kreeg omdat uw ouders informatie hadden gekregen dat uw problemen met Hamas zouden blijven aanslepen (CGVS 2, p25). Gelet op het feit dat u omwille van deze informatie besloot onder te duiken bij uw tante is het op z'n minst merkwaardig dat u niet heeft proberen achterhalen wie uw ouders deze informatie hebben verschaft (CGVS 2, p25-26-27).

Tot slot is het eveneens merkwaardig dat u tot driemaal toe verklaarde dat er midden augustus 2009 een oproepingsbrief werd overhandigd bij u thuis in Gaza (CGVS 2, p28); gevraagd waar deze oproepingsbrief momenteel is, antwoordde u echter dat er enkel naar u werd gevraagd, het huis doorzocht werd en er geen brief werd overhandigd (CGVS 2, p28-29).”

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de voorgaande motieven, die ook volgens de Raad op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ondermijnen, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder tijdens de interviews voor het CGVS gegeven verklaringen en het stellen dat hij tot de sociale groep van journalisten behoort, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Daar aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht, ziet de Raad niet in waarom het CGVS dossiers van twee journalisten en verzoekers neef diende op te vragen en de relazen te vergelijken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog citeert uit persberichten over aanvallen op journalisten in Gaza, wijst de Raad erop dat geen van deze artikelen betrekking heeft op verzoekers persoon en dat verzoeker geen informatie aanbrengt waaruit kan blijken dat in de Gazastrook sprake is van groepsvervolging waarbij elke journalist vervolgd wordt. Voorts legt verzoeker geen enkel persartikel van eigen hand voor waaruit kan blijken dat hij zich negatief heeft geuit tegen Hamas en maakt hij aldus niet aannemelijk dat hij in Gaza door Hamas gepercipieerd wordt als journalist *“met een politieke mening”*. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij in Gaza voor Hamas bekend staat omdat hij in het verleden in Tunesië voor de PLO heeft gewerkt of omdat hij in het verleden een aanhanger was van Fatah, laat staan dat hij omwille daarvan door Hamas zou worden gevisieerd.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans niet kreeg om een vrij relaas te geven, wijst de Raad erop dat verzoeker dit reeds tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft kunnen doen (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 13 januari 2020, p. 19). Bovendien vroeg verzoeker aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS of hij nog iets mocht zeggen, waarop de *protection officer* “doe maar” antwoordde en verzoeker nog vertelde dat hij in verschillende landen had verbleven en daar verschillende miserie meemaakte en dat hij eerder had overwogen om zelfmoord te plegen, maar dat zijn geloof in god dat verhinderde (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 25 februari 2020, p. 34-35). Uit niets blijkt dat verzoeker, die twee keer uitvoerig gehoord is geweest – een eerste keer van 14u11 tot 16u59 en een tweede keer van 9u06 tot 13u00 –, bepaalde elementen niet heeft kunnen aanhalen. Verzoeker laat overigens na *in concreto* te duiden wat hij dan wel nog meer had kunnen vertellen indien hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans had gekregen om een vrij relaas te geven, zodat zijn kritiek niet dienstig is.

Voorts kan ook uit verzoekers loutere bewering dat hij in Noorwegen een tijdje actief was op *Facebook* en dat Hamas dat misschien had gelezen geen (actuele) gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid. Ook uit het loutere gegeven dat verzoeker in Noorwegen heeft deelgenomen aan een sit-in kan een dergelijke vrees niet worden afgeleid. Uit de foto's die verzoeker in verband hiermee neerlegde in de loop van de administratieve procedure kan immers niet worden afgeleid dat deze sit-in tegen Hamas gericht was, laat staan dat Hamas ruchtbaarheid had gekregen van verzoekers aanwezigheid hierbij.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad voegt hier nog aan toe dat verzoeker na de door hem voorgehouden problemen met Hamas in 2009 zowel in Italië als in Noorwegen om internationale bescherming heeft verzocht, doch dat dit hem telkens werd geweigerd (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 13 januari 2020, p. 8-9). Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij de door hem voorgehouden problemen met Hamas niet aannemelijk maakt.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De

humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Verzoeker is van mening dat de humanitaire situatie in Gaza onrustwekkend is.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in

de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers situatie dient beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“U bent immers een hoogopgeleid man, u behaalde een master in de sociologie en een bachelor journalistiek (CGVS 2, p10). U woonde in Gaza in een flatgebouw met vier appartementen dat nog steeds eigendom is van uw vader (CGVS 2, p5). U verklaart dat er bij een terugkeer naar Gaza geen praktische bezwaren zijn dat u bij uw ouders zou gaan wonen (CGVS 2, p34). Na uw studies en voor uw vertrek uit Gaza voorzag uw vader in uw levensonderhoud (CGVS 2, p6). Uw vader is eveneens eigenaar van een stuk grond waarop olijfbomen en serres met groenten staan (CGVS 2, p7). Uw vader werkt gezien zijn leeftijd niet meer maar leeft van de opbrengst van zijn grond (CGVS 2, p7). Uw drie broers wonen ook in het gebouw (CGVS 2, p5), zij werken allen (CGVS 2, p 7) en ondersteunen tevens uw ouders. Dit zijn allemaal zaken die er op wijzen dat u in Gaza zou kunnen rekenen op een financieel en familiaal vangnet.”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit te meer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de

beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie'), en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan verwerende partij in haar op 14 januari 2021 neergelegde aanvullende nota refereert, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoeker over een paspoort en een identiteitskaart(nummer) beschikt (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nrs. 1 en 2). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "*Comprehensive Operatie Sinai 2018*", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen

die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "*Comprehensieve Operatie Sinai 2018*" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te

Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloed wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde en bij de aanvullende nota's gevoegde informatie blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor

zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.3., werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij verwijst naar het arrest nr. 215 224 van 16 januari 2019 van de Raad, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het CGVS zich in het betreffende dossier baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissing, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing over de aanvraag.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in de risicoanalyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus "*Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermde Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld

25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van COVID-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "*relatief hoog*", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de COVID-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van verwerende partij en bovendien minder recent is, brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker wijst erop dat Hamas hem vervolgt, doch hierboven is reeds uiteengezet waarom hij deze vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien betreft het hier doelgericht geweld, wat niet als een persoonlijke omstandigheid kan worden beschouwd die het risico om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon door willekeurig geweld zou doen toenemen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN